

Arrest

nr. 108 651 van 28 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 25 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. TORFS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 oktober 2006 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Op 23 november 2006 nam de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een dringend

beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 29 mei 2007 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk was.

Op 12 december 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 26 086 van 20 april 2009 werd het beroep van verzoeker door de Raad verworpen.

Op 4 mei 2009 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen.

Op 26 juni 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 21 oktober 2009 diende verzoeker ook een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd bij een schrijven van 22 januari 2010 door verzoeker ingetrokken en bij ditzelfde schrijven diende hij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 8 september 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 juni 2009 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 15 september 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet d.d. 22 januari 2010 onontvankelijk verklaard en werd op diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker genomen. Op 4 oktober 2010 legde verzoeker alsnog zijn origineel paspoort neer. Op diezelfde dag werd de voormelde beslissing van 15 september 2010, alsook het voormeld bevel om het grondgebied te verlaten van 15 september 2010, ingetrokken.

Op 13 oktober 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet d.d. 22 januari 2010 ontvankelijk verklaard en werd verzoeker in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing over de gegrondheid van zijn zaak.

Op 4 september 2012 verleende de arts-adviseur een advies aangaande de ingeroepen medische problematiek.

Op 18 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 13.10.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene haalt in zijn aanvraag 9-ter medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze medische gegevens op 04.09.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) en kwam tot de volgende conclusie:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Ethiopië. Derhalve is er mi. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Ethiopië.

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
 - 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
- Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer. In zijn advies stelt de ambtenaar-geneesheer dat de ziekte beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet maar dat deze geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien er een behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

De ambtenaar-geneesheer motiveert zijn advies als volgt:

"pas onlangs heeft Ethiopië een wet aangenomen waardoor de werknemersverenigingen in staat worden gesteld over een ziekteverzekering te beschikken en in 2012 werd de regeringsinstantie opgericht die verantwoordelijk is voor het beheer van de ziekteverzekering... de sociale ziekteverzekering is van toepassing op alle werknemers van het land ...de communautaire ziekteverzekering betreft de personen die niet zijn geregistreerd als belastingplichtige en is niet verplicht. De patiënt betaalt een minimum van 10% van de totaalfactuur...Betrokkene legt daarnaast geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

De ambtenaar-geneesheer interpreteert de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend, hij heeft weliswaar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst onderzocht maar heeft geen rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker.

Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Parl. St. Doc 51-2478/001, p. 35).

Het EHRM heeft oog voor alle omstandigheden van het dossier zowel voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst, als ook voor de persoonlijke situatie van de vreemdeling in zijn land van herkomst.

Mogelijk geven factoren en omstandigheden op zichzelf geen aanleiding tot een schending van artikel 3 EVRM, maar hun combinatie wel.

Het EHRM sluit immers niet uit dat een ernstige aandoening een schending kan uitmaken van art. 3 EVRM als er geen behandeling voorhanden is in het herkomstland waardoor de aandoening alsnog op korte termijn kan evolueren naar een actuele levensbedreiging.

Dit wordt door de rechtspraak bevestigd.

Zie Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 59.850, 15 april 2011

Een vernietiging van de bestreden beslissing kan, als een schending van artikel 3 EVRM vastgesteld wordt, verzoekende partij een nut verschaffen. (Art. 39/56 vreemdelingenwet). De rechtstoestand wordt

dan gewijzigd voor zover wordt vastgesteld dat door haar aandoening een terugkeer naar haar land van herkomst een blootstelling aan een onmenselijke of vernederende behandelingen is of met zich meebrengt.

Het EHRM oordeelt dat een verwijdering een schending van artikel 3 EVRM kan uitmaken wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM verplicht de verdragsstaten de betreffende persoon dan niet naar dat land te verwijderen. Om de ernstige en bewezen motieven te beoordelen moet men de te verwachten gevolgen van de verwijdering onderzoeken en hierbij rekening houden met de algemene situatie van dat land en met de specifieke situatie van verzoeker.

Bij de evaluatie van de algemene situatie in het land hecht het EHRM belang aan recente verslagen van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of aan regeringsbronnen. Eventuele slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur leidt op zich niet tot een schending van artikel 3 EVRM. Wanneer men enkel beschikt over algemene informatie moeten specifieke beweringen gestaafd worden met andere bewijselementen.

Om de specifieke situatie van verzoeker te onderzoeken moet men nagaan of het ingeroepen risico voldoende concreet en aantoonbaar is. Het bestaan van een reëel gevaar wordt onderzocht op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of gehad moest hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling.

Verweerster diende ook rekening te houden met de eventuele beschikbaarheid (en in mindere mate de toegankelijkheid) van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst met betrekking tot de individuele situatie van verzoeker.

Uit de bijgebrachte specialistische verslagen blijkt duidelijk dat het trauma gelinkt is aan de omgeving van betrokkene (oorlogstrauma's) zodat 'een reis naar het land van herkomst' onmogelijk is.

Zijn er, volgens u, gezondheidsrisico's in geval van terugkeer naar het herkomstland?

Ja. De stress gaat vrij zeker een herval in psychose intrekken of patiënt zal opnieuw meer PTSD klachten ontwikkelen.

Verweerster heeft deze door verzoeker aangehaalde motieven, die door het administratief dossier zijn bewezen, niet onderzocht, ze heeft niet nagegaan of de individuele situatie van verzoeker een terugkeer mogelijk maakt.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat een psychiatrische opvolging noodzakelijk is en dat er geen mantelzorgers zijn tot wie verzoeker zich kan wenden.

Verweerster diende op dit vlak minstens een medische tegenexpertise te houden.

Zie hiertoe RvS 73.013, RvS 73.755, cf. RvV 1765: Zodra er een medisch attest voorgelegd wordt dat voldoende gemotiveerd kan aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst een gevaar oplevert voor de gezondheid van de vreemdeling, kan DVZ enkel nog het bestaan van buitengewone omstandigheden weerleggen door middel van een medische tegenexpertise en dit medisch verslag moet aan betrokkene persoonlijk kenbaar worden gemaakt.

Een weigeringsbeslissing die niet op alle aangebrachte medische redenen antwoordt, kan het risico op een mensonterende behandeling niet uitsluiten en schendt aldus artikel 3 van het EVRM

De ambtenaar-geneesheer diende zodoende ook te antwoorden op het door de behandelende artsen gestelde dat het trauma voor betrokkene gelinkt is aan zijn herkomstland en hij bijgevolg niet in staat is terug te keren, hetgeen hij nagelaten heeft te doen.

Als het verslag van de controle-arts afwijkt van de conclusies van een specialist, terwijl er geen onenigheid is over de aard van de aandoening, moeten alle argumenten voor die afwijking expliciet gemaakt worden. (RvS 67.703). Als niet blijkt uit het dossier dat het controle onderzoek is uitgevoerd door een expert, kan dat betekenen dat er geen voldoende grondig onderzoek heeft plaats gevonden (RvS 65.160).

Het onderzoek werd door de ambtenaar-geneesheer niet grondig gevoerd.

Er werd door de ambtenaar-geneesheer niet (afdoende) geantwoord op de conclusies van de behandelende artsen, kwestieuze beslissing motiveert niet afdoende dat een mensonterende behandeling in casu uitgesloten is. Artikel 3 EVRM werd geschonden.

Zie tevens EHRM (2e afd.) nr. 33210/11, 2 oktober 2012 (Singh / België)

Vanwege het belang dat het Hof hecht aan artikel 3 EVRM en de onomkeerbare schade die kan worden veroorzaakt doordat een risico op mishandeling wordt gerealiseerd, moeten de nationale autoriteiten zich zo nauwkeurig mogelijk betonen en klachten onder artikel 3 EVRM nauwgezet onderzoeken. Een

dergelijk onderzoek moet elke twijfel, hoe legitiem ook, over de ongegrondheid van een beschermingsaanvraag, kunnen wegnemen, ongeacht de omvang van de competentie van de autoriteit die controle moet uitoefenen. Nu zowel in de administratieve fase als tijdens het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen onderzoek is gedaan naar de authenticiteit van de documenten die de kern van het asielerzoek betreffen, terwijl dat wel mogelijk was, is er geen sprake van een nauwgezet en nauwkeurig onderzoek in de betekenis van artikel 13 EVRM. Daarmee was er geen effectieve bescherming tegen een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Er bestaat voor verzoeker geen adequate behandeling in Ethiopië. Dit werd door verzoeker aangehaald in zijn verzoekschrift en gestaafd aan de hand van bewijsstukken.

Verweerster diende na te gaan of de psychiatrische behandeling die betrokkene nodig heeft voor hem toegankelijk is, rekening houdende met de bereikbaarheid en de betaalbaarheid ervan.

Vooreerst diende verweerster op te merken dat, gelet op de pro deo bij stand die verzoeker geniet, hij vanuit financieel oogpunt alleen al, geen toegang heeft tot de in Ethiopië aangeboden behandelingen.

De motivering van verweerster is bovendien niet afdoende en niet conform artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 die voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Verweerster volstaat met te verwijzen naar het advies van de arts-adviseur:

- Betrokkene haalt in zijn aanvraag 9-ter medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze medische gegevens op 04.09.2012 (zie gesloten omslag in bijlage en kwam tot de volgende conclusie: Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Ethiopië.

- Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Deze motivering is niet afdoende.

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan immers niet afgeleid worden dat indien een vreemdeling lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt derhalve kan gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Er werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er voor verzoeker geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Er werd door verweerster geen rekening gehouden met de specialistische verslagen en de individuele situatie van verzoeker wat betreft de adequate behandeling in het land van herkomst.

Hierop werd zelfs door verweerster niet geantwoord.

De motiveringsplicht werd zodoende geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verweerster diende te antwoorden op de individuele situatie van verzoeker, die een terugkeer onmogelijk maakt, en niet enkel op de aanwezigheid van een behandeling in het land van herkomst."

Verweerster kan niet redelijkerwijze voorhouden "Terwijl verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat de arts-adviseur diende te antwoorden op het door de behandelende artsen gestelde dat het trauma voor betrokkene gelinkt is aan zijn herkomstland en hij bijgevolg niet in staat is terug te keren. Verzoeker geeft vooreerst niet in uit welke medische attesten die aan de aanvragen of aanvullingen werden gevoegd, dit zou moeten blijken".

In de door verzoeker bijgebrachte stukken staat zijn medische situatie uitvoerig beschreven.

Volgens vaste cassatierechtspraak moet onder een afdoende motivering van de bestuurshandeling worden verstaan: iedere motivering die de betrokken beslissing redelijkerwijze grondt.

Dat de beslissing van verwerende partij ook om reden van onvoldoende motivering dient vernietigd te worden.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoeker aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *“slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen”*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed”*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

Verzoeker stelt dat verweerder en de arts-adviseur geen rekening hebben gehouden met zijn individuele situatie. Hierin kan verzoeker niet worden gevolgd. Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar het advies van de arts-adviseur en dit advies werd samen met de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht, zodat kan worden aangenomen dat de motivering van het advies integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing. Een eenvoudige lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer toont aan dat deze in eerste instantie een opsomming geeft van alle medische attesten en verslagen die door verzoeker werden voorgelegd. Vervolgens analyseert de arts-adviseur deze attesten en sluit hij zich aan bij de vaststellingen gemaakt in deze attesten en verslagen. Nadien onderzoekt de arts-adviseur of de vereiste medicatie en de nodige behandelingen aanwezig zijn in het land van herkomst en tot slot onderzoekt hij ook nog de toegankelijkheid van deze zorgen. Aldus werd wel degelijk rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker.

Verder stelt de Raad vast dat wat betreft het aangevoerde artikel 3 van het EVRM, verzoeker zich vrijwel beperkt tot een aantal theoretische beschouwingen zonder *in concreto* in te gaan op zijn persoonlijke situatie. Zo stelt verzoeker dat het EHRM niet uitsluit dat een ernstige aandoening een schending kan uitmaken van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen behandeling voorhanden is in het herkomstland waardoor de aandoening alsnog op korte termijn kan evolueren naar een actuele levensbedreiging. *In casu* is deze verwijzing niet dienstig nu de arts-adviseur niet betwist dat de ziekte van verzoeker een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of zijn fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, doch tevens vaststelt dat er een behandeling voorhanden is in het herkomstland.

Evenmin kan verzoeker gevolgd worden waar hij stelt dat verweerder rekening diende te houden met de eventuele beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van sociale of familiale opvang in het land van herkomst, nu uit

de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat er werd nagegaan of de behandeling beschikbaar en toegankelijk is en de arts-adviseur van oordeel is dat er geen nood is aan mantelzorg.

Voorts stelt verzoeker dat uit de bijgebrachte medische attesten blijkt dat het trauma gelinkt is aan de omgeving (oorlogstrauma) zodat een reis naar het land van herkomst onmogelijk is. Hij stipt aan dat niet werd nagegaan of zijn persoonlijke situatie een terugkeer mogelijk maakt. Hij meent dat *in casu* een tegenexpertise vereist was en meent dan ook dat het onderzoek niet grondig gevoerd werd.

Dienaangaande merkt de Raad op dat verzoeker uit het oog verliest dat de arts-adviseur de vaststellingen van de specialisten niet betwist wat betreft hun diagnose. Evenmin betwist de arts-adviseur de mogelijke gevolgen in het geval van een terugkeer naar het land van herkomst, doch is hij van oordeel dat er voldoende garanties voorhanden zijn dat verzoeker hiervoor adequaat zal kunnen worden behandeld in zijn land van herkomst. In de voorliggende attesten wordt enkel gesteld wat de gevolgen zijn van een terugkeer en wordt vooral benadrukt dat de medische behandeling dient te worden verder gezet en dat psychiatrische opvolging noodzakelijk is. De arts-adviseur heeft wel degelijk onderzocht of verzoeker verder behandeld kan worden in het land van herkomst. Aangezien de arts-adviseur de bevindingen in de medische attesten niet tegenspreekt, is een tegenexpertise *in casu* ook niet noodzakelijk.

Waar verzoeker stelt dat er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, dient vastgesteld te worden dat verzoeker zich beperkt tot een gratuite bewering, terwijl de arts-adviseur wel degelijk concrete onderzoeken heeft gevoerd waaruit gebleken is dat er wel degelijk een adequate behandeling voorhanden is. De bevindingen van de arts-adviseur worden ondersteund door de stukken van het administratief dossier.

Wat betreft de toegankelijkheid van de behandeling wijst verzoeker er op dat hij vanuit een financieel oogpunt geen toegang heeft tot de behandeling. Hierbij dient vastgesteld te worden dat verzoeker niet ingaat op de concrete motieven uit het advies van de arts-adviseur waarbij gesteld wordt dat er in Ethiopië twee typen ziekteverzekering bestaan. De sociale ziekteverzekering voor werknemers en de communautaire ziekteverzekering voor personen die niet geregistreerd zijn als belastingplichtige (o.a. werklozen). Hierbij betaalt de patiënt slechts 10% van de totaalfactuur. Bij opname na doorverwijzing door een dokter dient niets betaald te worden. Verder wijst de arts-adviseur er ook op dat verzoeker zeer waarschijnlijk terecht kan bij familieleden en vrienden voor een (tijdelijke) financiële hulp en tot slot is de arts-adviseur van oordeel dat verzoeker eventueel zelf werk kan zoeken nu nergens uit blijkt dat hij arbeidsongeschikt is. Door enkel te stellen dat hij vanuit een financieel oogpunt geen toegang heeft tot de noodzakelijke behandeling zonder in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing toont verzoeker geenszins aan dat de motivering niet afdoende is en maakt hij ook geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de motiveringsplicht of van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Waar verzoeker meent dat er in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet werd nagegaan of er sprake is van een ziekte of een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, kan verzoeker niet worden gevolgd. *In casu* werd wel degelijk een onderzoek gevoerd naar een mogelijke behandeling in het land van herkomst en zoals hierboven reeds werd besproken, heeft verzoeker geenszins aannemelijk gemaakt dat de voorhanden zijnde behandeling in het land van herkomst niet adequaat zou zijn.

Nogmaals dient te worden aangestipt dat verweerder wel degelijk is ingegaan op de specialistische verslagen die werden voorgelegd en dat zulks duidelijk blijkt uit het advies van de arts-adviseur dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing en waarvan verzoeker niet kan ontkennen dat hij er kennis van heeft gekregen nu hij het deels citeert in zijn verzoekschrift.

Noch een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch een schending van de motiveringsplicht, noch een schending van artikel 3 van het EVRM worden aannemelijk gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU